

татъчности извън принудите на бинаризма. Иначе казано, имаме си работа с алегория за кармата на двойката, чиято непрекратимост е сдвоена с безконтактност вътре в самата ѝ непрекрачимост, представяйки я като вкопченост без реализация навън, но и без взаимно изразходване. Двойката зазижда отвън, докато издига стена между страните си, осуетявайки всяко докосване, близост, контакт. Двойката е осъдена да остане *двойка*, блокираща отношенията и вътре, и извън нейната закрепостяваща съдбовност.⁹

Човек би се изкушил от хрумването, че именно идеалната равноценност е виновна за това напрегнато недопостигане.¹⁰

И все пак финален за първата строфа е стих, повторен и като последен за творбата, който гласи: *там - сянката на мъж и сянка на жена*. Ясно е, че този стих заема твърде важни места. Значимостта му се определя и от факта, че той развързва заглавието, чрез което и полага темата на цялата творба: *сенки-те* на мъжа и жената. Ключовият мотив за вечната недопостигнатост се добира до максималната си уплътненост, доколкото напуска досегашната си смътна сенчестост и стъпва на твърдата почва на половете: всички неволи са ефект на това, че става въпрос за мъж и жена в пределната тяхна равнопоставеност.

Дали представянето на мъжа и жената като сенки има отношение към тяхната недосежност е трудно, или по-скоро рано да се каже. Преди това да поразсъждаваме върху една дреболия. В този ключов стих все пак не става дума за *сянка на мъж и сянка на жена*, нито за *сянката на мъж и сянката на жена*. Тук става дума за *сянката на мъж и сянка на жена*. В този стих стихотворението изпуска прилежната си балансираност.

Няма съмнение, че членната форма на мъжкия член в опозицията работи в режима на почти анекдотичен, ала неумолим фалоцентризм¹¹: *сянката на мъжа* е членувана; в другия случай става дума за *сянка на жена*. Мъжкият окازیонален атрибут (*сянката*) е снабден с член. Женското остава на *сянка* и в *сянката на сянката на мъж*: *там сянка на жена*.

Защото и буквално, и фигуративно погледнато, касае се за надеждността на мъжа и обездолеността на жената. Неговата сянка е гаранция за наличност; нейната отменя (т.е. отменя и замества) присъствието ѝ. Мъжът е конкретно наличен, жената е смътно евантуална. Сянката му хвърля гъста сянка там, където тя е само бле-